„Kuus rubla esimest teist ja kolmat korda, klopst — jahukott on läinud.

Ja nii lähewad kõik heeringa tünder, suhkrukott, kohwinatukene, sigarid, hülsenid, paberossid ja tubak!

Kui kõik müüdud, tegi see kokku kolm kopikat alla kahesaja rubla.

„Mis saab säält wõlglastele, wõi mis minule!“ lausub pristaw pool pilkawalt endise Leppiku Jaani otsa waadates, kes pää longus pristawi ligidal seisab.

„No, wõlausaldajad igaüks wana wiielise ikka saawad!“ ütles üks linnamees pilgates ja läheb uksest wälja.

Jaan wõtab taskust rätiku ja häigab üle silmade. Ta teeb nagu pühiks ta higi, kuid siisgi tunneb ta, et midagi nagu soolast suhu tuleb.

Lepiku Jaan on „pankrotti“ jäänud. Talu eest saadud tuhanded on „lendu“ läinud, ehk nagu ta ise sõbradele ohkades tähendas: „Kõik läks wett wedama!“

Mari on laatsaretis haige. Linna õhk ja rasked mured on ta pääle halwasti mõjunud. Kats poega käiwad küll koolis, aga kellega nüüd edaspidi koolitada, kui mingit warandust ei ole?

„Mis sa nüüd pääle hakkad?“ küsis keegi tuttaw Jaanilt.

„Mis muud, kui labidamehels, tööd oskan ma ikka teha. Ega see terwist ei riku!“

„Parem mine maale ja katsu jälle põllutööga!“ andis tuttaw sõbralikku nõuu.

„Saagu mis saab, teise sulasels ma maale ei lähe. Mul weel kaks tugewat pihta, els ma katsu higistada!“

Nii arwas Jaan. Kas ta aga ial halja oksale saab, see on teine küsimus. O. Gr.

## Tulus ja tarwiline.

Tuhk on hää heinamaa wäetis. Pääle lehelise walmistamise peetakse tubast wähe lugu. Kui teda majapidamises ka palju ei saada, siisgi maksab teda hoolega koguda, sest puutuhk on kaaliga, wosworhapuga ja teiste taimetoidustegea hää rammu heinamaadele. Üks põllumees jutustab, et tal tükk kuiwa heinamaad olnud, kus heinasaak ikka wähemaks jäänud. Lehelesed kuiwanuwad ja purunenuwad kogumise ajal ära, nõnda, et heinasaak pool koormat wõi 20 leisikat ja weel wähemgi wakamaast olnud, sellepärast wõtnud ta nõuuks rammutama hakata. Aga millega rammutada? Lauda sõnnikut olnud wähe ja kunstsõnnikut osta ei olla wõimalik olnud. Tulnud meelde, et tal tuhka olnud kogutud, ja see olla ju kuulu järele hää heinamaa wägi. Waja katsuda. Olnud parajasti kewadene aeg, lumi olnud ära sulanud, maa aga alles külmetanud. Peremees mõõtnud lahjast heinamaast 2 wakamaad wälja, lasknud sambla, mida ikka labja heinamaa pääl leidub, ära äestada, külinud siis kahe wakamaale 5 wakka tuhka pääle ja äestanud sisse. Järeldus olnud hää. Nohi hakanud waremalt kaswama kui kõrwal olewa wäetamata heinamaa pääl, olnud pikem ja paksem ning ka parem — walge ristikhein ja muud. Saak olnud üle 2 wakamaa 3 koormat, kuna enne kõigeparemal ajal poolteist koormat saadud. Seega siis saaks wakamaast kolmweerand koormat, wõi raha pääle arwatud 3 rbl. rohkem. Selle eest maksab küll tuhka koguda ja heinamaa wäetamiseks tarwitada.

## Seda ja teist.

**Setu lootus tõises ilmas.** Setu tuleb tuppa ja kutsub mind potisid ja täidast ostma. Ma ütelsin: „Täna on pühapäew, sul ei sünni kaubelda ja kas tead, kuhu pühapäewa rikujad lähwad?“ — Setu kostis: „Aus herr, milles mä noh ei tiijä — wet lääwäh põrgu.“ Kust sa seda tead! — „Aa — mä ollih maasterah kirikuh Petsora ligih, sääl kuuli kui kirikherr pütäh (kanslis) jutust pidih.“ Ma ütlesin: „Setu, kül on seal walus põrgu tules põleda.“ Setu ütles: „Aa — ta miä noh sä pelgäd — mul oo täutä müümine selge, wet kuräh põrguh är tiidwä, nä panwa mu põrguh kõrtsimiestele kuuma tõrwa müümä, nii oo jälgih paremb elo — mul sääl kah kui tõsti hullal oo.“ — See oli setu lootus päraft surma.

R—a.

Me elu on ju wõitluswäli
Ja ootab oma sõjameest,
Ei astu sõber ega weli
Siin wõitlusele sinu eest. P. Jakobson.